

stemt Særformue, som kan belastes med Skat, og naar hun altsaa er raadig over sit eget Bo, ganske vist er valgberettiget i Henhold til § 1. Hvorfor hun ikke skulde være det ifølge Principet, forstaar jeg ikke, naar man dog holder paa, at de, der have udredet Skat, skulle have Valgret. Det gjør mig ondt, hvis dette affrækker det ærede Medlem fra Skanderborg end yderligere fra dette Forslag, men saaledes er det. Det er ikke den gifte Kvinde i og for sig, der er udelukket, men kun den gifte Kvinde, der paa Grund af sin Stilling som saadan ikke opfylder de almindelige Forpligtelser, der findes i § 1.

Det ærede Medlem vilde have „den større Del“ forandret til „den større Halvdel“. Jeg skal gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at „den større Halvdel“ er kasseret, fordi det er en Abnormitet, ligesom „den mindre Halvdel“ ogsaa er det. Det er saadanne Misforstaaelser, som kunne staa en vis Tid, men som da ved Lovgivning forandres. Forslaget gaar ikke ud paa at forandre Grundlaget for Kommunalbestyrelserne. Loven bliver staaende; det er kun Valgbestemmelserne, der ændres, og jeg tror ikke, det vil kunne misforstaaes i og for sig sammenholdt med Kommunalloven eller i og for sig efter Traditionen. Der er Intet at rette der. For Resten kunne vi desværre sige, at der kan blive Nok at rette, thi saa langvinst er jeg ikke, at jeg tror, at vi med Hensyn til denne Sag, selv om vi Allesammen slutte os om den med Varme og Hjertelighed eller, som det ærede Medlem siger: ret af fuldt Herte, løbe af med dem, der have et andet Syn og en anden Følelse for den. Hvad Vædringsforslaget iøvrigt angaar, gaar det ud paa at forandre den delvise Valgbarhed, at udslette den og i Stedet for at sætte Forholdstalsvalg. Jeg betvivler Hensigtsmæssigheden deraf. Jeg vilde gaa med til det, hvis det var i Kjøbenhavn, fordi det har været Gjenstand for megen Bevægelse og Forhandling der. Hvis man vilde sætte Pris derpaa for Kjøbenhavns Vedkommende, kunde man mulig gaa med dertil her, men jeg er iøvrigt ingen Ven deraf, thi det er ikke Smaapartiklerne, der skulle regjere Kommunen, det er Flertallet (Bajer: Det bliver det ogsaa!). Det bliver det ikke, det bliver snarere Smaapartikler og Intriger, end det bliver den samlede Mening i Kommunen, der vælger sit Flertal. Det har sine parlamentariske Ulemper at overføre Forholdstalsvalg paa disse Gebeter, og det vil ogsaa enkelte Steder komme lidt paa tværs efter den Udvikling, som det kommunale Liv har faaet paa flere Steder. For Resten er Spørgsmaalet let

overfjet. Det er jo ikke særdeles heldigt med Valgbarhedsænsus, men, som De se, er den bleven noget udvidet fra Forslaget i 1879—80, og disse Bestemmelser have den Fordel, at de siden 1872 gjentagne Gange have været Folkethingets Stilling, de have altsaa en Tradition for sig. Naar man i Skanderborgegnen har været misfornøiet dermed, da maa jeg sige, at det ikke kan undgaas, at der kan være enkelte Steder, hvor man stiller sig noget anderledes, men vi vide jo ogsaa, at i Almindelighed taget har Spørgsmaalet, som det foreligger, for været en Vøstetang for Demokratiet ved Rejsning af Valgbevægelse, og jeg tror, det vilde blive det nu, naar vi fik taget det op paa et fælles Grundlag, og jeg skal henstille i Lovforslaget nu at vedtage de Punkter uforandret. Hvorvidt Thingets Flertal har bestemt det anderledes, skal jeg efter det ærede Medlems Udslag ikke kunne sige, men jeg tænker, at Forslagsstillerne i saa Fald med Taalmodighed ville finde sig deri og lade Loven gaa videre. Vort Ønske er, at man er enig i Grundtanken, nemlig i det Væsentlige en lige Valgret og nogen Betryggelse for Mindretallet i denne lemdelelige Valgbarhedsænsus, og at man fremdeles staaar paa Folkethingets Traditioner i saa Henseende. Det er Forslagsstillerens Ønske, at vi kunne lade Loven gaa videre, og vi vilde være glade, hvis den blev ophøiet til Lov i denne Skikkelse, men vi er iøvrigt visse paa, at den ikke bliver det, og det kan ikke nytte at skjule det. Vi ønske, at Loven kunde gaa videre, for at komme til Forhandling i det andet Thing. Man er fra høre Side — jeg maa jo ikke tale om Landsthinget — store Venner af Smaafolk; det vide vi. Man vil gjerne gjøre dem vel paa alle mulige Maader, man vil hjælpe de Syge, understøtte de Fattige o. s. v. Men naar vi komme til deres specielle Forslag derom, er der kun enkelte af dem, der holde Stik i Tanken. Og naar vi komme til Spørgsmaalet om Valgret, synes det mig ikke, at vi have sporet noget Vensteb for Smaafolk. Det kommer af, sige de, at Valgretten kan man ikke leve af. Dog turde det maaske være det bedste Brød til at holde Kræfterne oppe hos Smaafolk, at de vide: Vi ere dog lige med Andre. Jeg kan derfor ikke anbefale disse Vædringsforslag. — Jeg vil bestemt fraraade det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem fra Horsens (Bajer). Jeg maa endvidere bestemt fraraade Vædringsforslaget under Nr. 1, jeg anbefaler Forslaget under Nr. 4, kan ikke tiltræde Nr. 2, 3 og 5, og maa bestemt fraraade Forslag Nr. 6. Det gaar ikke an, at vi vedtage i en Lov at overlade Jasskøttelsen af en saa vig-